

عنوان مقاله:

بازخوانی مفاهیم پایداری و محیط زیست با توجه به مضامین طبیعت‌گرایانه در ادبیات کلاسیک ایران (نمونه موردی: سعدی شیرازی)

محل انتشار:

سومین کنفرانس برنامه ریزی و مدیریت محیط زیست (سال: ۱۳۹۲)

تعداد صفحات اصل مقاله: ۱

نویسندگان:

حشمت ا... متدین - دانشگاه تهران، پردیس هنرهای زیبا،

سعید غلامپور - شیراز، خیابان همت جنوبی، کوچه ۲۲، پلاک ۲۳۱، دانشگاه تهران، پردیس هنرهای زیبا

خلاصه مقاله:

زمان زیادی از مطرح شدن مفاهیمی هم‌چون پایداری و توسعه پایدار نمی‌گذرد و این روزها مساله حفظ محیط زیست از مهمترین دغدغه‌های جامعه علمی و مدیران و موضوع مطرح در بسیاری از سمینارهای مرتبط است. با بازخوانی مفهوم تعامل انسان و طبیعت به عنوان دو جنبه‌ی مهم پایداری و نهفته در بسترهای فرهنگی می‌توان ارزشهای طبیعت‌گرایی را زنده نمود و این تغییر نگاه به طبیعت می‌تواند منجر به پایداری به شکل سنتی آن شود. ادبیات فارسی را می‌توان یکی از مهم‌ترین و ژرف‌ترین بسترهای فرهنگی در ستایش طبیعت و تقدیس آن برشمرد. از سوی دیگر در کشورهای در حال توسعه نظیر ایران هنوز این امکان وجود دارد که توسعه پایدار محیطی را بر اساس سنت‌ها و ارزش‌های صحیح فرهنگی، بومی و طبیعی خود ساخته و گسترش داد. محیطی را ایجاد نمود که دارای عملکرد بوده، پایدار، بامعنی و هنرمندانه باشد. شیخ مصلح الدین سعدی شیرازی بزرگترین سخنور ادب فارسی یکی از توصیفگران بی‌همتای محیط زیست در ادب پارسی بوده و از بزرگترین شیفتگان طبیعت است. نوع نگاه او به طبیعت و مقارنه آن با حقیقت و امور قدسی در قالب ادبیاتی تعلیمی، و سابقه تاریخی موجود در توجه به طبیعت و تقدس آن می‌تواند منبع الهامی برای احیا ارزشهای فرهنگی در تعامل انسان با طبیعت در جهت دستیابی به پایداری سنتی به عنوان راهکاری در جهت حفظ، طراحی و مدیریت بهتر محیط زیست باشد. روش تحقیق در این مقاله کیفی و روش جمع‌آوری اطلاعات بر اساس مشاهدات و مطالعات اسناد و کتابخانه ای می‌باشد.

کلمات کلیدی:

پایداری سنتی، تعامل انسان و طبیعت، ، سعدی شیرازی، تقدس طبیعت

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/۲۴۰۵۵۴/>